

Beløb taget $1\frac{6}{10}$ Gange. Da Afløsning efter den nævnte Lov er en frivillig, men efter nærværende Forslag en tvungen Sag, er der Anledning til ogsaa paa dette Punkt at gøre de forpligtede en Indrømmelse, hvorfor der er foreslaaet en Kapitalisering med Tallet $1\frac{5}{10}$ eller $1\frac{1}{2}$. Kun er der gjort en Undtagelse med Hensyn til de saakaldte Tiltrædelsespenge af de tidligere slesvigske Distrikter. Ifølge Lov af 27. November 1863 kunne disse Penge, naar de ikke samtidig med Afløsningen finder et Besidderskifte Sted, afløses ved Betaling alene af selve Afgiftens Beløb; kun i Tilfælde af Besidderskifte kræver Loven som Vederlag for Afløsning yderligere $\frac{6}{10}$ af Afgiftens Beløb. Da Besidderskifte overhovedet er uden Interesse i nærværende Forbindelse, foreslaas det, at de nævnte Tiltrædelsespenge ved Afløsningen altid alene beregnes med det samme Beløb, som Afgiften udgør.

ad § 6.

Denne Paragrafs 1ste Stykke er bestemt til at optage de af Kommissionen foreslaaede Nedsættelser m. v. i det Omfang, de derom fremsatte Indstillinger maatte blive tagne til Følge, og angaaende den nærmere Begrundelse af de herefter foreslaaede Nedsættelser m. v. kan henvises til Kommissionsbetænkningens 3die Afsnit.

Regelen i Paragraffens 2det Stykke skyldes det Forhold, at Høhoverivederlaget paa Frederiksborg Distrikt ved de bebyrdede Ejendommers Udstykning ikke fordeles paa Parcellerne, men med sit oprindelige Beløb vedbliver at hvile paa Hovedparcellen, hvorfor dennes Ejer formentlig i mange Tilfælde holder sig skadesløs ved hos Parcelisterne at betinge sig et aarligt Beløb, der svarer til den paa vedkommende Parcel forholdsvis faldende Andel af den samlede Afgift. Man har nu ved den heromhandlede Regel villet tilkendegive, at Parcellisterne, saafremt de til Hovedparcellisten svare en aarlig Ydelse, der virkelig er udregnet og betegnet som en Refusion for den Parcelerne forholdsmæssig paahvilende Del af Hovedejendommens Høhoveriafgift, ere berettigede til naar Afgiften for Hovedejendommens Vedkommende maatte blive nedsat, at fordre en forholdsmæssig Nedsættelse i den dem paahvilende Refusion og til helt at fritages for denne, naar Hovedejendommens Afgiftspligt er ophørt med Udgangen af Aaret 1971.

ad § 7.

Naar en Kapital afdrages og forrentes med en fast halvaarlig Ydelse af 2 pCt. af det oprindelige Beløb, saaledes at $1\frac{3}{4}$ pCt. af det til enhver Tid skyldige Beløb er Renter, Resten Afdrag, vil Kapitalen være fuldt tilbagebetalt, efter at bemeldte halvaarlige Ydelse er erlagt i 119 halvaarlige Terminer, og der i den 120. Termin er betalt $1\frac{73}{100}$ pCt. Naar nærværende Lovforslag med Lov Nr. 102 af 8. Maj 1894 § 10 som Forbillede kræver Erlæggelsen af fulde 2 pCt. i samtlige 120 halvaarlige Terminer, vil der altsaa blive betalt $2\frac{7}{100}$ pCt. udover den oprindelige Afløsningssum. Dette er jo imidlertid er meget ringe og for den enkelte Afgiftsyder ganske umærkeligt Tillæg, og da Erlæggelsen af den samme halvaarlige Ydelse i alle Terminer i høj Grad vil lette og simplificere Lovens Gennemførelse, har Forslaget formentlig tilstrækkelig Begrundelse i de nævnte praktiske Hensyn.

Man har fundet det fornødent udtrykkelig at bemærke, at de halvaarlige Ydelser er sikrede ved Panteret forud for alle kontraktmæssige Behæftelser, hvilket i og for sig kun er et Udtryk for, at de halvaarlige Ydelser i denne Henseende fuldstændig træde i de tidligere Afgifters Sted, samt at der i Mangel af Ydelsernes Betaling haves Udpantningsret som for Skatter, jfr. § 1 i Udpantningsloven af 29. Marts 1873.

ad § 8.

Da der ikke kan være Tvivl om, at begge Forpligtelsesforhold, Statskassens og de privates, efter den gensidig bebyrdende Kontrakt bør afvikles paa ganske ens-